

δος Παυλίνας. Κατὰ τὸν ἐπίλοιπον περὶ πᾶτον ἤμην λίαν σκεπτικός. Ὅταν ἐπανήλθον μετὰ τοὺς μαθητάς μου, μετέβην μόνος πρὸς τινὰ μακρυνὸν κήπον, ὁ ὅποιος ἤξευρον ὅτι πάντοτε εἶχεν ἄνθη. ἔνεκα τῆς φροντίδος ἦν ἐλάμβανεν ὁ κάτοχος αὐτοῦ, ἵνα τὸν προφυλάττῃ ἀπὸ τινων θηλαστικῶν ἀνέμων.

Τὴν νύκτα, ὅταν ἐβεβαιώθην ὅτι ὅλοι εἶχον κοιμηθῇ, ἀνερχήθην εἰς ἓν δένδρον, ἡσθάνθην δὲ τὴν καρδίαν μου σφοδρότατα πάλλουςαν, ὅταν ἐπλησίασα τὸ παράθυρον ἦτο κατὰ κλειστον καὶ σκοτεινότατον. Ἐκρέμασα δέσμη ἀνθέων εἰς ἓν σίδηρον καὶ κατέβην, ἐκδεσφόμενος ὀλίγον.

Δὲν ἐτόλμων νὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὸν κήπον, καθ' ἣν στιγμήν θὰ ἔβλεπε τὰ ἄνθη, περετῆρησα μόνον τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅτι τὰ ἄνθη δὲν ἦσαν πλέον ἐκεῖ. Μετ' ὀλίγην ὥραν ἐκάλεσα τὸν μικρὸν παραγγελιοδόχον ἡσθάνομην ἐμαυτὸν εὐτυχῇ νὰ ὁμιλῶ μετὰ τινος, ὅστις νὰ τὴν εἶδεν, ὅστις νὰ ἤκουσε τῆς φωνῆς τῆς τῷ ἔδωκα μάλιστα μαθήματα ἀριθμητικῆς. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων τούτων ὁ μικρὸς μὲ εἶπε:

— Ἡ δεσποινὶς Παυλίνα εὐχαριστήθη πολὺ διότι μαθητὴν ἀριθμητικῆς, καὶ μοῦ εἶπε νὰ σὰς ἤμῃ εὐγνώμων δι' αὐτό.

Ἐκ τούτου ἐνόησα ὅτι αὐτὸς τῇ εἶχε κάμῃ λόγον περὶ ἐμοῦ, καὶ δὲν ἐτόλμησα νὰ τῷ κάμω πολλὰς ἐρωτήσεις περὶ τῆς γειτονίας μου. Ἐν τούτοις μίαν ἡμέραν ὁ μικρὸς Λουδοβίκος εἶχε κυκλῆν ταινίαν ἣν ὑπερηφάνως ἔφερε, μὲ εἶπε δὲ ὅτι τῷ τὴν ἔδωκεν ἡ δεσποινὶς Παυλίνα. Τῷ ἔδωκα χρήματα ἵνα μοὶ τὴν δώσῃ, ἀλλ' ἐπιμόνω ἡρνήθη. Συνεπέρανον μόνον ἐκ τῆς ταινίας ταύτης ὅτι θὰ ἦτο ξανθή. Καὶ ὅλα αὐτὰ μ' ἐνδιέφερον εἰς μέγιστον βαθμόν.

Μίαν ἐσπέραν, ὁ ἥλιος εἶχε δύση ἐντὸς ὀρίζοντος φωτιζομένου ὑπὸ μακρῶν ἐρυθρῶν ταινιῶν, ὁ μεσημβρινόδυτικός ἀνεμὸς ἔπνεε σφοδρότατος, ἡ δὲ θάλασσα ὑποκώφως ἐταράσσεται ἐν τῷ βάθει αὐτῆς. Ἠγείρετο ὑψηλότατα καὶ ἐφαίνετο προχωροῦσα μὲ μεγάλα κύματα κατ' ἐπᾶν τῆς γῆς, ὥσπερ διὰ τὴν καταπίη. Τέλος ἡ φοβερώτερα θύελλα ἐξερράγη. Ἀπαντες οἱ κάτοικοι εὐρίσκοντο εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν, διότι ἀπὸ τῆς προτεραιῆς πλεῖστα πλοῖα εἶχον ἐξέλθῃ πρὸς ἀλιεῖαν καὶ δὲν εἶχον εἰσέτι ἐπανελθῇ. Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παῖδιά ἦσαν εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ ματαίως ἔβλεπον εἰς τὸν ὀρίζοντα. Πολλοὶ ἦσαν γονυπετεῖς ἔμπροσθεν ξυλίνου σταυροῦ, παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Τέλος παρετῆρησαν εἰς τὸν ὀρίζοντα τὰ ἱστικά δύο πλοιαρίων ἐκ τῶν περιμενομένων.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐπανήλθον εἰς τὴν οἰκίαν, διὰ νὰ μὴ χάσω τὴν ὥραν καθ' ἣν ἔβλεπον τὸ φῶς ἐντὸς τῶν φύλων. Τὸ δωματίον ἦτο φωτισμένον, ἡκουσα δὲ γλυκεῖαν φωνήν.

— Γενεθίβη, ἔλεγεν, αὔριον τὸ πρῶτον ὅταν ἐξυπνήσῃς, ἔλα νὰ μ' εἴπῃς μήπως ἐγένετο κανὲν δυστύχημα. Αὐτὴ ἡ θύελλα μὲ τρομάζει!...

Ἐπειτα ἤκουσα θύραν κλειομένην, καὶ εἶδον ὅτι τὸ φῶς ἡλαττώθη. Μετ' ὀλίγον ἤκουσα ὅτι προσήρχοντο εἰς τὴν Παυλίαν, τὴν προστατρίαν τῶν ναυτικῶν. Ἦκουον ἐν θρησκευτικῇ σιωπῇ καὶ προσυχήθην καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

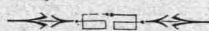
Ἐπειτα ἐπανήλθον εἰς τὴν ἀκτὴν τὰ δύο πλοῖα ἀπείχον μόλις δύο βολὰς ὀπλοῦ ἀπ' αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ θάλασσα ἦτο τόσον μανιώδης, ὥστε οἱ ἀλιεῖς προσεπάθουν παντὶ σθένει, ὥς ἐφκίνοντο ἐκ τῶν ἔργων τῶν, διὰ νὰ μὴ πνιγῶν.

Πρὸς στιγμήν ὁ ἀνεμὸς ἔπαυσε νὰ συρίζῃ καὶ τότε ἠκούσθη ὑπόκωφον καὶ μακρυνὸν βομβουνητόν, ἀπὸ δὲ τοῦ πελάγους ἡ θάλασσα ὑψώθη ὥς ὄρος, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἤγγιζεν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐπειτα τὸ μέγιστον αὐτὸ κύμα συνετρίβη ἀφρίζον καὶ ἤλθε κυλιόμενον μέχρι τῆς ἀκτῆς. Οἱ θεαταὶ τοῦ φοβεροῦ τούτου θαύματος ἔρρηξαν ἀπελπιστικὴν κραυγὴν. Τὰ δύο πλοῖα ὑψώθησαν ἐπὶ τοῦ κύματος καὶ εἶτα ἐχάθησαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἐπειτα πάλιν ἀνεφάνησαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἥμισυ κατεστραμμένα. Ἐκτὸς τοῦ φοβεροῦ τούτου κύματος τὰ δύο πλοῖα εἶχον συγκρουσθῇ πρὸς ἀλλήλα καὶ ἔθραυσε τὸ μὲν τὸ δέ. Τὸ κύμα τ' ἀνῆρπασε καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν ἀκτὴν, ἔπειτα ἐσπάρη ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ συμπαρέσυρε πάλιν τὰ πλοῖα καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὴν θάλασσαν εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν. Ἐν τούτοις δεύτερον κύμα ὑψώθη, τὸ ὁποῖον τὰ ἔρριψε πάλιν εἰς τὴν ἀκτὴν, ἀλλὰ καθ' ὅλοκληρίαν κατὰ κεραμισμένην. Οἱ ἀλιεῖς, ἐκτὸς ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ ἐνὸς παιδίου, ἐσώθησαν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπελπιστικῆς ἐκείνης στιγμῆς, ἐγὼ ἐσκεπτόμην πάντοτε τὴν γειτονίαν μου. Ἐπεθύμουνα παρουσιασθῇ εὐκαιρία ὅπως ἐπωφελῶς δεῖξω ἀφοσίωσιν. Ἡρώμην, ἀλλὰ μ' ἐρωτᾶ εὐγενῶν ψυχῶν, μ' ἐρωτᾶ αὐξανόμενον καὶ ἀνυψούμενον καὶ ὁ ὅποιος ὠθεῖ τὸν ἀνθρώπον πρὸς τὸν ἡρωισμόν. Ἡ θάλασσα ἔφερε τὸ σῶμα τοῦ παιδίου.

[Ἐπὶ τὸ τέλος].

Ο ΗΛΙΟΣ

Εἰκὼν

Ἰδοὺ ὁ Ἐωσφόρος προβάλλει λαμπρὸς καὶ τὰ καλύπτοντα τὸν ὀρίζοντα τῆς δύσεως νέφη μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐρυθροῦνται, ὥς σωροὶ πυρπολουμένου βράμβακος. Παννύχιος ἡ Ἥως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Τιθωνοῦ μείνας, νυσταλέα νῦν ἀνέρεται εἰς τοὺς αἰθέρας, ὅπως ἀγγεῖλη τοῖς θνητοῖς τὴν μέλλουσαν ἐμφάνισιν τοῦ φοβεροῦ ἀστέρου. Τηλαυγὴς ἀργυρὰ πόρπη συγκατεῖ ἐπὶ τοῦ παγκόσμιου στήθους τῆς τῆς ἀκρας κρακοχωρῶν πέπλου, ἀτημηλῆτως σκέπτοντος τὸ ἀγλαόν της σῶμα, ἡ δὲ μυρόεσσα κόμη της, μέχρι τῶν σφυρῶν της καθίκουσα, εἰς τέσσαρας διαιρεῖται ῥοδοπλέκτους βοστρύχους...

Ἰδοὺ οἱ μυκτῆρες τῶν χιονολεύκων ἵππων πῦρ καὶ καπνοὺς ἐξερεούγουσι τὸ

πῦρ λευκάζει τὰς ἀκρωρεῖας καὶ οἱ καπνοὶ καλύπτουσιν αὐτὰς εἰς ὁμίχλας μεταβαλλόμενοι... Ἰδοὺ οἱ τὴν νύκτα σελασφόροι κόσμοι σδύνουσιν ἐπὶ τῇ ἐμφάνει τοῦ καὶ ἡ σελήνη κρύπτεται ὑπὸ σινδόνην νεφῶν καὶ βιάζεται ὑπὸ τὴν γῆν νὰ κατέλθῃ· χάνεται ὁ Γαλαξίας καὶ αἱ ἐπὶ τὰ ἀδελφὰ παύουσι πρὸ τοῦ Ὀρίωνος νὰ ὑποχωρῶσι.

Δότε μοι λύραν ἐνθουσιώδους ποιητοῦ καὶ τὴν μελισταγῇ τῆς ἀηδόνος λαλιάν, ὅπως ψάλλω τὴν ἐμφάνισιν τοῦ βασιλέως τῶν κόσμων. Κόσμοι, κλίνετε γόνυ πρὸ τοῦ λαμπροῦ ἀστέρου, κοιλάδες καὶ νάπαι, ζητήσατε τὰς ζωοπαρόχους ἀκτίνες τοῦ καὶ ἄγροί, ἐπικαλέσθητε τὸ ἔλεός του... Σὺ, ὑψηλὴ βουνέ, σκίρτησον ὑπὸ χαρᾶς ὅτι θὰ βέβης ἐσκαί τὰ λαμπρὰ ταῦτα θαύματα, δι' ὧν ἐπλουτίσθη ἡ γῆ καὶ μόνοι οἱ τοῦ θνητοῦ ἄς κλείωσιν ὀφθαλμοί, διότι θὰ κλεισθῶσι διὰ παντός καὶ θὰ στερηθῶσι τοιούτων μαγικῶν ἀπόψεων καὶ θελητικῶν εἰκόνων!...

ὦ! πτηνὰ καλλιφωνα, ἀπὸ τῶν βαθυφύλλων κλάδων ὑμνήσατε ἐπαξίως τὸν ζωοδότην φωστῆρα τῆς ἡμέρας. Νηρηίδες, ἐξέλθετε τῶν θαλασσίων σας ἀντρων καὶ σεῖς καλλίσφυροι ποιμενίδες ἀνέλθετε τὰς ῥάχεις τῶν βουνῶν καὶ τερπωλὴ πληρῶση τὰς καρδίας ἡμῶν· ἰδέτε καὶ εἰπέτε μοι θέλετε καλλίτερον τούτου ἐραστήν; βλέψατε καὶ ὠμολογήσατε, ὑπάρχει καὶ ἐν τοῦ φύλου σας πλάσμα, ὅπερ ν' ἀμιλλᾶται κατὰ τὴν ὠραιότητα πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦτον;

Κροτεῖ τὴν ἱσπλιγγά του καὶ οἱ ἀτίθαστοι αὐτοῦ ἵπποι, μασσόντες τοὺς χαλινούς μετὰ πεισμονῆς, δυσφοροῦσι, πλὴν ὑπήκουσι καὶ τὸν πάγχρυσον δίφρον ἐπὶ τῆς κεχαρμαγμένης ὁδοῦ ὀδηγοῦσιν· ὁρθεύεται ἐπ' αὐτοῦ οὗτος, ὥσπερ κατανοῶν τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἀξίαν του, ὑπερηφάνως ἐποπτεύων τὰ σύμπαντα, ἅτινα εἰς πρώτην τοῦ βλέμματός του ῥιπὴν ἐξαφανίζονται καὶ ὑποχωροῦσιν... Ἀστερόστικτος ταινία συγκατεῖ τὴν ξανθὴν αὐτοῦ κόμην καὶ δὲν τὴν ἀφίνει εἰς λεπτοὺς μεταξίνους θυσάνους νὰ διασκορπισθῇ, τὴν δὲ χρυσοπάρυτον χλαμίδα του κολποῖ ὁ ἀνεμὸς σιγηλῶς ἐπιπνέων... Ἡ μήτηρ του ἀφανὴς τὸν βλέπει, τῷ προσμειδίῃ καὶ ἄνθη τῆς Δήλου συλλέγουσα τὸν ῥαίνει δι' αὐτῶν ἐπαξίως...

ΑΝΑΡΕΑΣ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΕΒΟΥΡΓΙ

Ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτιζόμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων καὶ τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ 60 διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ.

Ἐκαστος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖ ἡμῶν, ἀποστέλλεται δὲ εἰς τὸν αἰτήσαντα, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

ΑΘΗΝΑΙ—ΤΥΠΩΣ «ΧΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3